

**GOVOR UREDNIKA DIOGEN pro kultura magazina, književnika
Sabahudina Hadžialića tokom omage pjesniku i piscu Samiru Tahiroviću
(1970-2012), u Domu culture u Donjem Vakufu, 13.6.2012.g.**

....NJEGOVO KNJIŽEVNO RAD SAM PRATIO PUNIH 15 GODINA, od

časopisa MOST iz Mostara, krajem devedesetih godina prošlog vijeka, gdje,

kao član redakcije, punih osam godina bioh podrška njegovim pjesmama i pričama, preko književnih osvrtâ za njegovu knjigu poezije, ali i knjigu proze i sve do dana današnjeg kada u magazinu koji uredjuem – DIOGEN pro kultura magazin gdje od 2011 g. naš redovni Književni konkurs nosi ime “Samir Tahirović-DIOGEN” sa temom “*Pjesništvo budućnosti – odsjaj prošlosti ili novum internetskih tražilica*” na kojem je učestvovalo 67 autora sa svojim pričama, pjesmama i esejima iz svih zemalja bivše nam zajedničke države, ali i iz Bugarske (na našem jeziku). Kao ko-urednik Svjetske antologije poezije koja je objavljena u Švajcarskoj 2011.g. na engleskom jeziku (70 autora iz 26 zemalja svijeta), uvrstio sam i Samirove pjesme, no, nažalost, zbog odlaska u bolji svijet, Samir nije imao priliku vidjeti objavu knjige na ovom dunjaluku. Ipak, knjiga je uručena njegovoj porodici sa željom da opstojnost sjećanja ostane kao vječnost ukazanja ne samo donjovakufljanjima, već i bosanskohercegovačkoj javnosti. Također je bio, na moj poziv kao selektora, i učesnik Prvog Poteskog maratona “DIOGEN traži čovjeka” u Sarajevu, kada su pjesnici (njih dvadeset i jedan) iz 6 zemalja svijeta, u kući Maka Dizdara na

Baščaršiji prošle godine 24 sata govorilo poeziju bez prestanka, a i ove godine smo se minutom šutnje i/ili fatihom, odnosno odgovarajućim načinom izražavanja poštovanja, na II Poetskom maratonu, odtzanom na Svjetski dan poezije i prvi dan proljeća, 21.3.2012., nas 28 pjesnika iz 19 država svijeta prisjetili dvoje pjesnika koji su napustili ovaj svijet između dva poetska maratona, a autori su DIOGEN pro kultura magazina: Susan Bright iz USA i Samir Tahirović iz Bosne i Hercegovine.

Dopustićete mi, da poslije ovoga uvoda, kažem nešto o Samiru Tahiroviću kao književniku, uz kratki osvrt na moje viđenje njegovih autorskih djela.

ODMAH BIH NA POČETKU NAGLASIO DA ĆU VAM PRENIJETI ONAKO KAKO I JESAM NAPISAO U SVOJIM KNJIŽEVNIM OSVRTIMA IDUĆI ZA ONOM DA JE SAMIR TAHIROVIĆ PREŠAO U BOLJI SVIJET I DA ON I DALJE ŽIVI, BEZ OBZIRA ŠTO VELIMO DA JE PRESELIO NA AHIRET. A U SKLADU SA HADISOM KOJI VELI DA ĆE U BOŽIJOJ BAŠTI UŽIVATI ONAJ KO IZA SEBE OSTAVI KNJIGE, DOBRA DJELA I POTOMSTVO. U TOM SLUČAJU, SAMIR TAHIROVIĆ, MOJ DRAGI PRIJATELJ, KOLEGA I KNJIŽEVNI SAPUTNIK VEĆ IMA UOBLIČENO MJESTO NE SAMO U ŽIVOTU KOJI SADA ŽIVI VEĆ I U OVOME, NAŠEM, PROLAZNOM, KRATKOM ODSJAJU DANAŠNJEM.

u Donjem Vakufu je 26.06.2002.g. održana promocija knjige "Izobilje zbilje" kao dio zvaničnog programa "Dana Ajvatovice 2002". Oba recenzenta- književnik Alija Kebo i književnik i freelance novinar Sabahudin Hadzialic su bili te večeri sa donjovakufskim pjesnicima u punoj sali Doma kulture u Donjem Vakufu. Voditelj programa je bila novinarka Dijana Duzic.

IZ književnog osvrta za knjigu poezije IZOBILJE ZBILJE (2002.g.), gdje je Samir dio jedne sveobuhvatne cjeline – donjovakufskih pjesnika:

“Nadahnujući naslovi pjesama koje svojom prostotom jednostavno iritiraju, gube se u moru nadasve inspirativnih riječi, riječi složenih u cilju provokacije, riječi koje se obraćaju nama, svima koji, to htjeli priznati ili ne, potajno želimo upravo to- da budemo na pijadestalu (tronu možda?) realizacije sopstvenog talenta. No, riječi” ...ne valja mi, kažu, što se puno hvalim” mlađahnog autora su riječi sudbine, bijeg od stvarnosti što se vraća kao boomerang na ovdašnjim prostorima, prokletim od zavisti i zlobe. Šta im drugo i preostaje.

I Harisu, Melihi, ameru, Eni, Almi, Samiru, drugoj Almi, Nedžli. Suadi, Mehmedu, Dini, Amri, Samiru i Feridi ne preostaje ništa drugo do da “per aspera ad astra” pokušaju dosegnuti zvijezde bivajući malim unutar sopstvenog viđenja stvarnosti. Da, malim, ali istovremeno naglašeno drugačijim. Oni pišu pjesme “tražilice”, pjesme čija namjera je-pronaći pjesmu. Tamo negdje u dubini sopstvenih promišljanja mladi donjovakufski pjesnici se bore protiv samih sebe, stvarajući, a ni ne shvatajući to još uvijek – kreaciju više....Oni se bore ne samo sa sopstvenim bićem već I sa opskurnim svijetom što ih okružuje izlazeći iz toga sukoba kao pobjednici unutar semantičke igre riječi. Jer, iako je “Car gol...” oni idu dalje ogolijevajući suštinu do same srži. Jednostavnost. I umjesto da kao isfrustrirani malograđanski orijentisani bh – intelektualci, pokušaju zaboraviti svakodnevne jadikovke, oni I kada vole, mrze ili raspravljaju o stvarima što pokreću Svijet – ostaju sopstvenim oreolom zamagljeni. U pozitivnom smislu te riječi. Zamagljeni?! Bježeći od stvarnosti, nama čitaocima, ostavljaju u amanet da rastjeramo tu maglinu njihovih viđenje. I tek tada uvidimo da su ped nama mladi pjesnici kao “čuđenje u svijetu”.

i....sada, ponavljam, čitam kako sam i napisao I govorio 2.marta 2009.g. upravo u ovome gradu...jer Samir je tu, sa nama i danas.

ĆUP ZLATA, SAMIROV!

Samira poznajem već duže vrijeme i, moram priznati, neću biti nimalo blag unutar svojih redaka namijenjenih knjizi koju sa zadovoljstvom pročitah. Eno ga! Kako “neće biti blag” a sa “zadovoljstvom” pročita?

Upravo zbog toga! Elem, na samom početku Samir nam pojašnjava razloge svojih lutanja, koristeći UVOD odnosno ISPOVIJEST kao mogućnost zavaravanja nas čitalaca. Zbog čega zavaravanja? Pitanja naviru jedno za drugim dok sa nestrpljenjem idem ka listinama njegovih snoviđenja koje svoj odsjaj nađoše u knjizi “Bilo jednom...”. Hajde, da i krenem. Namjerno nam piše o Donjem Vakufu kao o mjesto svog rođenja, življenja i

rada i kao o mjestu koje mu je ne samo inspiracija bijaše već i sudba sama. No, ovdje se radi o bilo kojem gradu u Bosni (ali i Hercegovini). Igrom slučaja, on piše o “njegovom” Vakufu, ali i svim drugim, napaćenim i raspamećenim “*vakufima*” ove nikada do kraja ovaploćene, jadne, zemlje kojom hodimo.

On jeste i pisac, ali i historičar jednog vremena i prostora u kojem živi. On piše bolne priče. Toliko bolne da i meni, *starom jarcu ovdašnjem*, budi nadu da će

Samir Tahirović jednoga dana biti onaj za koga ću, siguran sam, govoriti: “Znate, ja sam mu bio recenzent jedne knjige, pa i druge. Jedna je bila poezija a druga proza.” Kada budu pisali o njemu anamo oni kao o poznatom i priznatom autoru. Ali, pustimo sada to. Samir Tahirović je izrastao vremenom, pišući i tešući se u časopisu MOST gdje bijah i član

redakcije zajedno sa mojim dragim prijateljem, rahmetli Alijom Kebo. Čak je i Kebo znao prepoznati njegov spisateljski duh objavljujući čak i njegov prvjenac, njegovu knjigu poezije PRIMJENE, 2000.g.. Odvede me ova priča daleko od suštine. A suština je, metodološki gledano i shvaćeno, osnova iole ozbiljnije realizacije planiranih aktivnosti i čak kada govorimo o

pretakanju sopstvenih, izmaštanih realnosti, na papir. Bilo to tipkanjem po tastaturi i/ili korištenjem pera i mastila.

Samir je vrijedno, metodološki radio. Ne preko noći. Godinama. Mislim da su čak tokom posljednjih pet do šest godina nastajale priče koje ste upravo pročitali (*volio bih da prvo pročitate priče a zatim ovu recenziju!*) i koje zaista jesu ISPOVIJEST mladoga čovjeka koji vrijedno pretoči legende u realnost sopstvenog izričaja. Ne moramo se slagati sa načinom njegovog pisanja, pa čak i sa metodologijom predočavanja koja nerijetko biva čudno uobličena poređenjima “ovoga” i “onoga” vakta baš kao da su

čudno isprepleteni putevi gospodnji. Prošli i sadašnji a bogami i budući. Da li su Bošnjaci neizgrađena, nedorečena nacija? I jesu i nisu. Jesu, jer znaju prepoznati dobro kao Ahmed u Isa begu Užičaninu ali i nisu jer Hamdo milicioner odvede Zuhdana u smrt zbog vlastitog lopovluka. A Srbi pokušaše smiriti situaciju. Tako legenda kaže. Pa i Samir.

Kada gledam na Samirovo pisanije, moram priznati da ima onaj “bošnjački dert” koji će kazati pa i uraditi ono što kaže. I u vlastitom dvorištu prvo očistiti. Ali ima tu i one čuvene, opet, bošnjačke naivnosti koja veli kako smo sami za sve krivi.

Vidjećemo! A u nastavku idemo GRUBO! Samir kao da nema mira. Mora to napisati. On imenom i prezimenom zločince pominje. Ne, nikada neće kazati: To su uradili Srbi! Da, reći će četnici ili neljudi, ali neće generalizirati. Na kraju krajeva, njegov ummet mu to ne

dozvoljava. I dobro je to. Opisaće on klanja i način kako je to njemu neko predočio odnosno kako je njegova vizija to samom sebi kreirala. Neće se libiti ni nepatvorenih, otvorenih grubih riječi kao “krvoločne zvijeri...kame...” ali moramo i to ponekad čitati, da se, eto, ne ponovi. Ali, Bošnjaci su narod neizgrađena identiteta, vjere i sopstvenog habitusa tako da se to ponavlja, ponavlja i ponavlja. Nerijetko zahvaljujući nama samima

jer najlakše je upravo Bošnjake da ne kažem Muslimane, kupiti i zakupiti. No, da se vratimo priči, Samirovom iskazu, ispovijesti. Tahirović zna i tople riječi kazivati, melemom rane obdarivati – u ispovijesti ŠAPTAČ KONJIMA, govoreći o svom rahmetli daidži Muharemu on veli citat “...Živio je za konje. Sa Bibanom provodio je više vremena nego sa ženom i djecom...Daidža je dobio i nadimak Špedicija, po tome što je na konjskim kolima (kako smo zvali zaprežna kola) prevezio narodu drva, sijeno,

građevinski materijal i ostalo...Mogao je da zadrijema, naslonjen na jednu od prednjih stupčanica, za koju je bila zadjevena kandžija, i koju nikad nije koristio, a Biban i Garan bi ga dovukli kući. U daidžinoj kući je, opet, većina stvari podsjećala na njegove najbolje prijatelje – konje. Na verandi je bila tapiserija konjske glave, na televizoru figurica vranca u kasu, a

nasuprot sećije na kojoj je najčešće daidža odmarao, veliki »vilerov« goblen, na kojem su dominirale svijetloplava boja neba i svjetlozelena livade, po kojoj travu pasu ždrijepci, baš onakvi kakvi su bili Biban i Garan.” ..kraj citata.

Da, Samir je vješt i unutar prepoznatljive slike predanosti tim malim, običnim ljudima koji, na kraju krajeva, i čine svijet kojim hodimo. No, priče se nižu

u nizu govoreći o jednom prostoru i vremenu slikajući kistom odnosno perom sopstvene sudbine. Baš kao da je bio pored samog događaja, gledao, bilježio...Mlađahni Tahirović je iskusan pisac. On sam poznaje materiju priče. Ona ima svoj početak, zaplet i kraj. Ali, svaka je priča neki novi početak usmjeren želji da nam predoči sve ono što je i sam video, doživio ili mu je, pak, ispričano. Priča ne samo o ratu i poraću. Priča on i o svojom mladosti bivajući vojnik tokom obavezne službe u bivšoj JNA, pred

sami netom završeni rat. Priča o ljudskim sudbinama. On jeste Bošnjak, ali osjeti on i bilo drugih i drugačijih. Jednostavno je to objasniti jer smo svi ovdje i sada isprepleteni čudnim vezama. Da, čudnim jer volio bih nekoga pitati da mi objasni ko je bio prije nas: Južni Slaveni, Iliri, Adam/Adem, Eva/Hava? Ko? Elem, isprepletenošću iskaza Samir voli zemlju kojom hodi ali ne mrzi druge i drugačije osim zločinaca. Da, zločince mrzi pišući o njima kao "niškoristima" što oni i jesu. I dobro je da piše. Zbog generacija koje dolaze. Zbog djece koja dolazi.

I šta kazati do preporučiti toplo ovu knjigu za tisak, ali uz napomenu da svakako uvrsti u knjigu i priču pod nazivom "Ćup zlata" koja mi stiže E-mailom prije nekoliko dana uz pitanje da li može i nju uvrstiti. Naravno, Samire jer riječi tvojih priča ispunjavaju vrč zlata ovdašnji. Vrš jednog novog, kreativnog pisanja osoba koje ne samo da pišu već i žive unutar sopstvenog pisanja. I nastavi jer....ljubomoran sam. Znaš itekako pitko, nadahnuto i sveobuhvatno pisati."

Završiću jednom mišlju: "Nije teško pisati. Teško je znati pisati." Samir je znao i pisati, ali i živjeti. Kao što čini i sada, ovoga trenutka, danas i ovdje, u njegovom Donjem Vakufu, sa nama. Hvala ti, Samire.